

NOEL ET BUSCA

NOEL et busca

ÀNGEL BURGAS

LLUNA ROJA

Primera edició: octubre del 2012

Disseny de la coberta: MBC

Imatges de la coberta: Shutterstock

Maquetació de l'interior: laGalera

Fotografia de l'autor: Antònia Gàzquez

Edició: David Monserrat

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2012 Àngel Burgas, del text

© 2012 La Galera, SAU Editorial, de l'edició en llengua catalana

Drets cedits a través de Silvia Bastos, SL Agencia literaria

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla, 95. 08019 Barcelona

www.lagalera.cat

lagalera@grec.cat

Imprès a Liberdúplex

Ctra. BV 2249. Km 7,4

Pol. ind. Torrentfondo. 08791 Sant Llorenç d'Hortons

Dipòsit Legal: B-19.709 -2012

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4459-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

*Per a l'Àlex Anadón,
des dels dies de l'Óssa Major.*

Diuen que el record més punyent és el d'allò que no ha ocorregut mai. La sensació de recordar amb nitidesa un esdeveniment fictici que només has somiat o desitjat, ha de ser tant o més terrible que la que experimenta un manc quan de tant en tant percep la mà que abans tenia, o la del coix a qui li fa mal la cama que fa temps li van tallar. Si més no, pensava jo aleshores, ells han gaudit d'allò que els manca. Jo, en canvi, no he tingut mai allò que enyoro. Ho vaig llegir un cop en una cançó de Björk i m'hi vaig identificar de seguida: «I miss you, but I haven't meet you yet.»

I. L'AMNÈSIA

Vaig conèixer l'Unai el 16 de febrer de 2009. Em vaig despertar en una habitació blanca on no havia estat mai, amb un terrible mal de cap. No vaig ser conscient de la meva immobilitat fins al cap d'uns minuts, quan vaig girar els ulls i vaig veure un got d'aigua damunt d'una taula, a la vora del llit. Tenia la boca seca. Sabent-me esgotat i somnolent, lluitant aferrissadament per no tancar les parpelles, vaig provar d'apropar un braç al got i vaig descobrir que no el podia moure. El meu cervell va donar l'ordre, però el meu braç no el va obeir. Com si no tingués reflexos; com si el meu cos per sota del cap fos mort.

Fou aleshores que el rostre de l'Unai, el jove que es va identificar després amb aquest nom, va interposar-se entre el got i els meus ulls.

—Estàs viu? —va preguntar, fascinat. Després es va posar una mà a la boca—. Estàs completament viu?

Vaig empassar-me la saliva. Vaig procurar d'obrir els llavis i dir «sí», però no vaig poder. Vaig tancar les parpelles, i en obrir-les de nou, el rostre del noi ja no hi era.

Em va tornar a despertar l'enrenou que hi havia prop meu. Quan vaig aconseguir obrir els ulls, al voltant del llit hi havia un munt de persones. La majoria eren dones, i totes duïen bata blanca. Remenaven el somier, i trafegaven amb aparells que devien ser a la vora. Després vaig veure un home, que també duïa bata blanca. La seva cara es va apropar molt a la meua i vaig sentir com amb el polze i l'índex d'una mà m'obria bé l'ull, tibant la parpella enlaire. A continuació em va cegar un llum groguenc. Ja no veia res més que aquella lluentor que m'anava directament a la retina, però continuava sentint el soroll d'objectes, el fregadís de les bates i algunes frases pronunciades sense alçar la veu de les quals només podia retenir paraules soltes, com ara *doctor*, *sèrum* i *consciència*. A continuació vaig experimentar un dolor al braç. Feia estona em pensava que el braç era mort, però ara descobria que no: hi tenia sensibilitat. El dolor era causat, sens dubte, per una punxada d'agulla.

En despertar-me per tercera vegada, vaig retenir fragments d'un somni. Érem dalt d'un vaixell. Hi havia els pares, la meua germana, i un home amb una gorra de mariner. Bufava un vent fort i el pare ens recomanava que ens agaféssim bé a les cordes. «No us deixeu anar.» Vaig mirar les onades altíssimes que esclataven contra el vaixell i inundaven l'interior amb aigua escumosa. No tenia la sensació de perill, sinó més

aviat d'estar-m'ho passant molt bé amb les mans aferrades al cordatge. Després, algú deia que ens poséssim els flotadors. La meva germana em va preguntar quin era el seu. Era i no era la meva germana, perquè en realitat era una noia molt més gran del que jo la recordava. Duia una gorra amb visera i ulleres de sol. Li vaig dir que agafés el que volgués, que n'hi devia haver un munt, de flotadors. «Mira», va dir la noia mostrant-me la samarreta xopa, «se m'hi ha colat un peix». I es va alçar la samarreta i sí, a la vora del melic, hi surava un petit peix vermell.

Tot i que això de les dates exactes ho vaig saber després, el 17 d'abril de 2009 va ser el dia que vaig recuperar plenament la consciència. Hi havia dues infermeres a la vora del llit. Totes dues lluien un somriure espectacular.

—Bon dia, Enric —va dir una d'elles.

La seva companya em va posar un termòmetre sota l'aixel·la. En vinclar-se sobre meu vaig llegir el seu nom en una cartolina que li penjava del coll de la bata: «Montse.»

—Com et trobes? —em va preguntar la que m'havia dit bon dia.

—On sóc?

—A l'hospital. La Montse i jo, la Sílvia, som les teves infermeres. Si sents un dolor molt fort a les cames, ens ho has de dir de seguida. Et donarem un calmant.

Vaig provar de bellugar-les i sí, el dolor que vaig sentir era molt fort.

—Em fan mal les cames —vaig confirmar.

—Et fan mal sempre o et fan mal quan proves de moure-les?

—Ara he provat de moure-les.

—No ho facis. Si sense bellugar-les et fan mal, ens ho has de dir de seguida.

—M’hi he fet mal, a les cames?

—Força mal —em va dir la Montse, que em treia el termòmetre. Després es va dirigir a la seva companya—. No té febre, està a trenta-set.

La seva companya va anotar alguna cosa en una mena de quadern que es va treure de la butxaca de la bata.

—Què ha passat? He tingut un accident?

—Sí. Un bon accident. En recordes res?

—No.

—No recordes què va passar?

—No.

Vaig provar de fer memòria, però una completa buidor inundava el meu cap. Em vaig espantar, perquè era una sensació molt estranya: reaccionava al nom d’Enric, i sabia què era un hospital i una infermera i un termòmetre, però era incapaç d’anar enrere en la memòria. Com si totes les peces dels records s’haguessin barrejat i només distingís, enterbolits, un pilot de fets, i noms, i rostres, disposats ara sense ordre ni concert.

—Em fa mal el cap —vaig dir.

—No el forçis. No pensis res. Prova, això sí, de recordar que nosaltres som la Montse i la Sílvia, les teves infermeres,

i que si les cames et fan mal ens ho has de dir de seguida, d'acord?

—D'acord.

Una d'elles, la Sílvia, em va posar una mà al clatell i em va alçar una mica el cap. De cop tenia un got a l'abast dels llavis.

—Prova de fer un glop. És aigua.

Vaig beure dos o tres glops. Després, la dona, acompanyant-lo amb la mà, va tornar a deixar-me el cap sobre el coixí.

—Tinc son.

—Doncs dorm.

Quan vaig tornar a obrir els ulls hi havia dos metges a l'habitació. Un d'ells era el que, el dia abans, m'havia cegat la retina amb un llum de mà de la mida d'un llapis. Em van dir «bona tarda, Enric», i a continuació van apropar dues cadires al llit i van seure, l'un al costat de l'altre. Em van resumir la situació: havia patit un greu accident de cotxe, i els tocava a ells valorar si hi havia danys neuronals, ja que m'havia donat un cop molt fort al cap i m'hi havien fet una petita intervenció. Físicament, em van anunciar, hi havia un altre problema greu: les meves cames. Els cirurgians de l'hospital havien fet una operació difícil, de sis hores de durada, per salvar-me-les. Semblava que ho havien aconseguit. «Una altra cosa, més lenta de determinar i de moment encara poc fiable, és si podràs recuperar la mobilitat. Tots

esperem que sí, però és massa aviat per assegurar-ho al cent per cent. Hi dus uns quants cargols, a les cames. Sembles ben bé un robot, de cintura cap avall», va bromejar un d'ells.

De seguida van començar a fer-me preguntes. M'imagino que volien fer-se una idea de com estaven les meves facultats mentals. Van insistir que respongués exclusivament les preguntes concretes; que no mirés de fer deduccions o de buscar entre els records coses que ells no em demanaven. Els vaig poder dir el meu nom sense cap problema. On vivia, i amb qui, i què feia a la vida, tot això, vaig ser incapaç de respondre-ho. Però tampoc els vaig poder dir res de l'accident ni de les circumstàncies en què s'havia produït.

—És relativament normal que, en un estat de xoc com en el que et trobes, et costi recordar les coses més immediates. I més, tenint en compte que t'has ferit a l'occipital i hi hem hagut de remenar per dins. Dius que no recordes ni on ni com va passar l'accident. Doncs bé, això no ens ha d'amoïnar gens ni mica. El cervell és savi i d'alguna manera prova de protegir-te contra les experiències traumàtiques recents.

—Recordes l'Unai? —em va preguntar el seu company.

—Qui és, l'Unai?

Un dels metges es va incorporar i va sortir de l'habitació. Durant el minut que va ser fora, l'altre semblava concentrat en el full que llegia i no em va dirigir la paraula. El metge va tornar a entrar acompanyat d'un noi, si fa no fa de la meua edat. De seguida el vaig reconèixer: era el noi que vaig veure el dia que vaig despertar-me per primer cop en aquella cambra.

—Hola, Enric —em va saludar, esbossant un somriure.

No el vaig contestar. A aquell noi no l'havia vist mai. No recordava els seus trets ni el situava entre les peces que s'enredaven en la meva memòria caòtica.

—No el reconeixes, Enric? —em va preguntar un dels metges.

Vaig negar amb el cap.

Quan van demanar a l'Unai que sortís de l'habitació, els metges que m'entrevistaven van fer entrar un altre home. Anava vestit de carrer i no duia la bata blanca. Me'l van presentar, però, com el doctor Moreno.

—És psicòleg, i t'ajudarà a recompondre la memòria recent, que és la que es nega a fer acte de presència arran d'haver tingut l'accident i provoca que tampoc no recordis res del teu passat. Insisteixo —m'explicava un dels metges—. No ens hem d'amoïnar. Tot necessita el seu temps, i per això el doctor Moreno és aquí amb nosaltres, per accelerar el procés tant com es pugui —va fer una pausa durant la qual va observar els seus companys amb una significativa complicitat—. També t'ajudarà a pair el que t'hem de dir.

—A què es refereix?

—No recordes res de l'accident... —va callar un instant—, però has de saber que va tenir unes conseqüències fatals.

Jo, amb un coixí sota el cap, els observava amb expectació. Ells també em miraven, amb una expressió neutra i sense badar boca. Finalment, el doctor Moreno va parlar.

—A dins del cotxe hi anàveu quatre persones. Només tu has sobreviscut. Els altres tres han mort.

Em vaig quedar parat. Ni tan sols recordava que havia tingut un accident de cotxe. Com podia ser que la meva memòria no hagués ni tan sols enregistrat allò? Vaig tancar els ulls, esforçant-me a recordar alguna cosa, per més insignificant que fos, sobre el que m'anunciaven. Un cotxe? Quin cotxe? De qui era, el cotxe? I on va ser? Amb qui anava jo en el cotxe? On anàvem? El cap em feia molt mal quan provava de trobar resposta a totes aquelles preguntes.

—No recordo res —vaig admetre—. És com si se m'hagués esborrat.

—D'això en diem estat de xoc —va dictaminar el doctor Moreno—. De mica en mica, tot t'anirà tornant a la memòria.

—Qui anava amb mi en el cotxe?

—Eren tres persones. Anàveu tots quatre indocumentats. Els seus cossos són al dipòsit de cadàvers esperant que algú els reclami o que la policia pugui finalment identificar-los. Ara per ara, només tenim el testimoni de l'Unai, que, de fet, tampoc no els coneixia...

—Qui és, l'Unai?

—Segons ell, compartíeu pis. Et va llogar una habitació fa cosa de dos mesos, quan vas arribar a la ciutat.

—No sóc d'aquí? —De cop vaig descobrir que no sabia ni a quina ciutat em trobava—. On som, exactament?

—Això és Barcelona. Estàs ingressat a l'Hospital Clínic de Barcelona.

—I d'on sóc, jo?

—No ho sabem. L'Unai tampoc no ho sap. Es veu que no l'hi vas voler dir. —El doctor va fer una pausa abans de continuar—. L'Unai assegura que ets una persona molt misteriosa; que pràcticament no li has volgut explicar res de la teva vida.

—Com ho ha sabut, aquest noi, que sóc aquí i que he tingut un accident?

—Va estar tres dies sense tenir notícies teves. No ho sé, però em sembla que va fer el que faria un company de pis mínimament preocupat per un amic misteriós: va trucar a la policia i després a tots els hospitals. Aquí se'l va informar de l'accident, i que teníem a l'UCI un ferit inconscient. Va venir i et va reconèixer. Sabem que et dius Enric perquè ens ho ha dit ell. Si no, no sabríem ni el teu nom.

Em vencia la son. Vaig tancar les parpelles i vaig ser incapaç de tornar-les a obrir.

Tornava a tenir els tres metges al voltant del llit. No podria dir si havien passat uns minuts, unes hores o bé tot un dia. Em trobava esgotat. La infermera Montse em va fer beure un got d'aigua i em va donar un iogurt a cullerades. Empassar em provocava un dolor terrible, tant al paladar com a la gola.

Quan ella va sortir de l'habitació, els metges van continuar amb les preguntes.

—Fa uns dies, després de despertar-me, vaig recordar un

fragment d'un somni: hi havia el meu pare, la meva mare i la meva germana. També hi havia una mena de capità o de mariner. Érem dalt d'un vaixell; no sé si era un veler o un vaixell més gran. Hi havia marejada i les onades esclataven contra la carcassa de l'embarcació. La meva germana tenia un peix sobre el melic. Un peix vermell. No recordo res més.

—Vivies en un lloc de mar?

—No ho sé.

—I alguna figura més que recordis? Un amic, un professor, un veí...

—No recordo absolutament res. Estic realment confós, els ho dic de debò. Hauran de confiar en el que els digui el noi, el meu company de pis.

—Nosaltres sabem una cosa que ell no sabia —va dir el doctor Moreno—. Ho vam descobrir al quiròfan. T'has fet diverses operacions de cirurgia a la cara, Enric. No una, sinó unes quantes. I el cas és que tens només vint-i-pocs anys.

—Operacions de cirurgia?

Vaig fer l'intent de posar-me les mans a la cara, però no podia ni alçar el braç.

—Tres, n'hem comptat. Tres operacions que, segons els cirurgians especialistes que et van examinar, no tenien raó de ser. Vull dir que no van ser intervencions per curar-te algun problema o alguna anomalia, sinó, pel que sembla, t'ho vas fer purament per estètica.

El vaig escoltar sense saber què dir.

—Per això —va continuar el seu company—, hem pensat que potser ets actor, model publicitari o model de

passarel·la. Alguna feina per a la qual haguessis necessitat retocar-te el rostre. Tot i que, segons el nostre parer, tens una edat en la qual no són encara necessaris els retocs...

—Quines intervencions m'han fet?

—T'has operat el nas, els pòmuls i la mandíbula. Ho ha fet un bon professional. Les cicatrius són pràcticament indistingibles.

—T'hi deus haver gastat un munt de calés, noi.

—I la resta del cos?

—No. Cap ni una. Tot natural.

—Segons els especialistes, no paties cap malformació congènita, ni podies haver tingut mai problemes de respiració. Tot plegat els va semblar molt estrany. I a nosaltres també ens ho sembla.

—Puc mirar-me al mirall, si us plau?

Un d'ells va sortir de l'habitació i va tornar amb un mirall força gran.

—L'he tret de la sala on es canvien les infermeres.

Me'l va posar davant dels nassos. Em vaig veure per primer cop reflectit a la seva superfície. Duia una bena al voltant del cap.

—Et vas fer un trauc important a l'occipital. També et vam haver de cosir un tall uns quatre centímetres per sobre de la cella esquerra. Et devies ventar un cop contra el vidre. No duies posat el cinturó de seguretat.

—Conduïa jo?

—No. Tu anaves als seients posteriors. El pilot i el copilot van morir a l'acte.

Tenia els ulls una mica inflats, especialment l'esquerre, amb un blau enorme, com si m'haguessin apallissat. Tenia també el llavi partit i una petita cicatriu a la barbata. La veritat és que estava fet un mapa. El iode o alguna altra substància cicatritzant havia tenyit la major part de la cara d'un to entre groguenc i vermellós.

Malgrat l'aparatositat de les ferides, vaig identificar les meves faccions sense problemes. Sí, era jo. Si més no, la imatge de mi que recordava.

Els vaig agrair que m'haguessin dut el mirall i vaig al·legar un cansament terrible. Abans de dormir, però, els vaig demanar si podia parlar amb l'Unai.

—Demà deixarem que parleva —va dir el doctor Moreno.

La infermera m'havia tret l'orinal i no va respondre cap de les innocents preguntes que jo li formulava mentre em donava els aliments a cullerades.

Abans de marxar, va deixar els llençols arreglats i va acostar una cadira al llit.

—Avui tens visita —va anunciar.

Quan ella va ser fora, va entrar l'Unai. Va seure a la cadira. Semblava un bon paio. No era gaire comunicatiu. Em mirava fixament, això sí, i semblava que li costava somriure. El vaig advertir de seguida que no recordava absolutament res de res.

—Estàs amnèsic —va dir, com si fes broma.

—Completament. És una situació tan estranya... No

recordo haver parlat mai amb tu. Els metges m'han dit que em vas llogar una habitació a Barcelona. Que compartíem pis.

—Sí. Fa dos mesos. Jo tampoc no els he pogut ajudar gaire. La veritat és que ets un tipus força reservat. Vas molt a la teva. Durant els dos mesos que vam conviure no vas portar ningú a casa. Anaves a la feina i tornaves a l'hora de sopar. Te n'anaves a dormir d'hora. Escoltaves música en un iPod i tot el dia corries amb els auriculars entatxonats a les orelles. El devies dur al cotxe el dia de l'accident, perquè l'he estat buscant per casa i no l'he trobat. Te'l volia portar, perquè et distraguessis. Per Nadal no vas sortir de casa, i per cap d'any, tampoc. Em feia pena veure't tan poc relacionat, però no vas voler acompanyar-me a casa de les meves amigues. Et vas estimar més quedar-te sol. Com un monjo.

—Has entrat a la meva habitació? Vull dir que potser allí hi trobaríeu pistes de qui sóc.

L'Unai es va quedar en silenci. Després es va incorporar i va apropar els llavis a la meva orella.

—La policia ho ha regirat tot. Hi van entrar.

—La policia?

L'Unai va assentir amb un cop de cap. Després va tornar a seure i es va treure una llibreta de la butxaca dels pantalons. Amb un boli hi va escriure alguna cosa i m'ho va mostrar: «No sé si hi ha micròfons a l'habitació.» Me'l vaig quedar mirant sense entendre res. L'Unai va escriure un segon missatge a la pàgina següent: «Hi ha un policia a la porta.»

—Per què? —vaig preguntar.

L'Unai va escriure un tercer missatge: «Dúieu un munt de droga al cotxe.»

—Parla'm de com et trobes, Enric. Què et fa mal? —va preguntar, i a continuació va fer un gest convidant-me a parlar de qualsevol cosa mentre ell escrivia sense parar a la llibreta.

Jo estava al·lucinat, però vaig entendre que la situació requeria fingir una conversa banal, i així ho vaig fer. Vaig procurar no deixar de parlar mentre ell escrivia, frenètic, a la llibreta. Després, me la va posar davant dels ulls perquè llegís el que havia escrit.

«M'han interrogat tres vegades policies de paísà. També a comissaria. Els he dit la veritat, que no sé res. Ahir van venir dos homes a casa preguntant per tu. Volien saber on t'havies ficat. Em vaig estimar més no donar-los cap informació. Els vaig assegurar que te n'havies anat a passar uns dies fora, però que no sabia ni on ni amb qui. Em van demanar que, si tornaves, et donés un missatge: NOEL ET BUSCA. Després van marxar sense deixar nom ni telèfon. No n'estic segur, però jo diria que també eren polis.»

Estava totalment desconcertat. Què estava passant? Qui era jo?

—Et vaig explicar mai on treballava? —li vaig preguntar a l'Unai.

—En una fàbrica. Em vas dir que eres operari. Però mai em vas especificar de què era la fàbrica ni quina mena de feina hi feies —va dir l'Unai—. Això ells ja ho saben. Resulta que et van fer un contracte temporal de tres mesos,

un contracte en període de proves, que en diuen. La fàbrica és a la Zona Franca.

L'Unai va callar de cop i, pel gest que va fer en aturar-se, vaig endevinar que si no seguia no era pel temor dels micròfons que hi pogués haver instal·lats a l'habitació. L'habitació que, pel que semblava, era a la vegada la cel·la d'un sospitós o d'un presumpte delinqüent.

—Una fàbrica de què?

L'Unai no va contestar.

—Que passa res? —li vaig demanar, estranyat.

—No. No res. Només que penso que no et conec gens. No sé si et puc parlar amb confiança. Et vaig llogar una habitació i prou. Ara tot sembla complex.

—No saps qui sóc...

—No, no en tinc ni idea.

—El problema és que jo tampoc ho sé.

L'Unai va assentir i es va encongir d'espatlles.

Què podíem fer? Érem dos estranys. Ens trobàvem l'un davant de l'altre. No sabia què fer per motivar-lo a confiar en mi, malgrat no saber, ni ell ni jo, qui era l'amnèsic que jeia al llit d'aquella cambra d'hospital sota control.

—Com vaig arribar a tu? —li vaig preguntar.

—Em vas dir que havies vist el meu missatge en el tauler d'anuncis d'una web. Jo buscava algú per compartir pis. Em vas dir que havies entrat a la web i després m'havies telefonat.

—Vaig venir sol a visitar el pis?

—Sí. Em vas mostrar el contracte de feina de la fàbrica.

El preu et va semblar correcte. Vas informar-me que passaries poc temps al pis; que et llevaves molt d'hora per anar a treballar, que dinaves a la feina. I poca cosa més.

—No vam xerrar mai durant els dos mesos que vam compartir pis?

—No. Un cop vam fer una cervesa. Normalment arribaves cansat i et tancaves. Sorties a preparar-te un entrepà o una amanida, però mai no utilitzaves el menjador. Sopaves a la cuina o a la teva habitació.

—No semblo un paio gaire sociable...

—No ho ets gens —va concedir l'Unai amb un somriure que va esborrar de seguida.

Vaig entendre que hi havia una barrera insalvable entre nosaltres. I jo em podia posar al seu lloc i entendre la seva reticència a parlar amb mi. Em tenien arrestat en una habitació de l'hospital després d'haver sobreviscut a un terrible accident de circulació en el qual havien mort els meus acompanyants dins d'un vehicle carregat de droga.

Aquest nano no em coneixia de res i, ben segur, no tenia el més mínim desig de veure's emmerdat en un assumpte tan tèrbol. M'havia fet unes confidències privades a través de missatges escrits, però potser ja n'hi havia prou. Ningú l'obligava a fer-se responsable de mi, per més amnèsic que estigués i tenint en compte que durant els mesos de convivència jo no havia mostrat cap interès a ser amic seu. Em trobava terriblement cansat i el mal de cap començava a ser insuportable.

Recriminar l'actitud de l'Unai i, alhora, procurar enten-

dre'l, suposava un esforç que les meves neurones sota mínims no podien assumir.

—Eestic esgotat.

—Ja en fas cara.

—M'agradaria donar-te les gràcies per haver parlat amb mi.

L'Unai va assentir i després va abaixar el cap.

—Si sóc aquí és perquè m'han demanat que vingues.

Durant els dies següents, entre cura i cura, entre àpat i àpat, vaig provar de concentrar-me en la meva situació. Podia dormir bé, i ho feia la major part de les hores del dia. Però quan estava despert, no podia evitar esforçar-me a recordar si més no alguna cosa, i era aleshores quan el mal de cap brutal apareixia, primer només com una migranya suau que s'agreujava fins a convertir-se en un dolor inaguantable que les infermeres alleujaven amb una injecció al braç. Vaig decidir que no ho podria entendre tot i a la vegada, per la qual cosa em vaig forçar a pensar i provar de recordar només un tema cada estona de consciència. El primer va ser el dels meus amics no identificats que es convertiren en víctimes mortals de l'accident. No hi va haver manera. Cap amic recent em venia a la memòria, cap ni un. Del passat remot, això sí, apareixien dos rostres infantils que vaig decidir que devien ser companys meus d'escola. Provar de recordar els seus noms o situar en l'espai aquella escola va ser fatal, i de seguida van haver de venir les infermeres per injectar-me el

calmant. Un altre dia vaig fixar la concentració en el tema de la droga. Volia saber si jo era un traficant o un consumidor; si havia tingut o tenia encara problemes amb algun tipus de substància. Vaig demanar als metges que em fessin una anàlisi de sang per saber si hi havia restes de droga al meu cos. Ells van dir que me n'havien fet dotzenes, d'anàlisis, i que estava completament net. No. No era un drogoaddicte.

Les úniques visites que rebia aquells primers dies eren les del doctor Moreno. Arribava a mitja tarda, sempre vestit de carrer, i acostava la cadira al llit. Em demanava com havia passat el dia i de seguida començava la sessió de preguntes. Insistia, com havia fet des del començament, a no anar més enllà de les coses concretes que ell proposava. Quan la conversa s'allargava i el mal de cap esdevenia insuportable, el doctor s'aixecava, desava la cadira al seu lloc i sortia de l'habitació per avisar les infermeres.

No vaig explicar mai al psicòleg el que m'havia revelat l'Unai. Per no delatar-lo, mai no vaig preguntar al doctor Moreno si era cert que hi havia un policia a la porta de l'habitació les vint-i-quatre hores del dia. Ell, d'altra banda, mai va fer la més mínima insinuació que jo estigués retingut.

—Et diré una paraula. Digues el primer que et vingui al cap quan la sentis. No hi pensis gaire; digues allò que se t'ocorri.

El doctor em fitava fixament cada cop que em parlava. Em feia la sensació que buscava dins dels meus ulls el que no trobava dins del meu cap.

—Dolor.

—Mal de cap.
—Natura.
—Mar.
—Un amagatall.
—El pati.
—On és el pati?
—A fora.
—A fora d'on?
—Rere la infermeria.
—La infermeria? De l'hospital?
—No ho sé.
—Recordes un hospital?
—...
—Menjar.
—Pollastre.
—Unai.
—Pis.
—On era el pis?
—No ho sé.
—Infermera.
—Montse.
—Cotxe.
—McLaren.
—T'agrada viatjar?
—No ho sé.
—Has viatjat darrerament?
—Londres.
—On vius?

—...

—Què feies abans de l'accident?

—...

Cada tres dies passava per l'habitació un fisioterapeuta que valorava l'estat dels meus músculs. Em feia massatges de cintura per amunt, però mai a les cames, que eren intocables fins que no em traguessin tota la ferralla que me les immobilitzava. El fisioterapeuta m'ajudava a moure els braços, a flexionar-los, a desembalbar el dits de les mans. Em premia també el músculs del coll i, a poc a poc, va aconseguir que pogués girar el cap a dreta i esquerra sense problemes. Quan se n'anava, estava tan esgotat que em quedava adormit dues o tres hores seguides.

Era realment difícil estar despert sense pensar. Els metges em van explicar com aconseguir-ho mitjançant la concentració en actes tan senzills i primitius com ara la respiració. Havia de tancar els ulls i posar tota la meva atenció en el fet de respirar. Agafar aire pel nas, sentir com se m'inflaven els pulmons, i després deixar-lo anar ben a poc a poc, tan a poc a poc com pogués. Durant l'operació, jo havia de pensar que estava bé, que l'acte de respirar era agradable.

—Has de repetir-t'ho moltes vegades: «Respiro; és agradable, estic bé.» Procura sentir que estàs realment a gust. Concentra't en la fresca, o en l'escalforeta, o en un soroll o en una olor. Demana a les infermeres que et deixin oberta la finestra quan facis els exercicis de respiració.

Em van dur un reproductor de CD a l'habitació.

—Els metges diuen que, ara per ara, només música clàssica. Res de ràdio, ni de rock, ni lletres que puguis entendre. Només música —va dir la infermera Sílvia.

—Concentra't en aquesta melodia —em recomanava el doctor Moreno—. Segueix l'evolució d'un dels instruments. Procura reconèixer una tonada que es repeteixi.

La música clàssica tenia la facultat de provocar-me una son incontrolable.

Una setmana després podia moure els braços. Em podia posar una mà a la cara.

Em passava el tou dels dits pels llavis.

Vaig preguntar al doctor Moreno si algú havia preguntat per mi.

—Sembla que ningú no et troba a faltar —va fer que reia una mica—. Quan esbrinem d'on vénis, ens posarem en contacte amb la teva família. Ets molt jove. Els teus pares deuen ser vius.

—Tinc una germana. Un dia vaig somiar amb ella.

—Dedueixo que no tenies una relació gaire estreta amb els teus pares i germans. Han passat quinze dies. Uns familiars desesperats haurien mogut cel i terra per trobar-te. Devia ser habitual que passessis llargues temporades sense mantenir contacte amb ells.

—No van trobar més dades entre les meves pertinences a l'habitació de casa l'Unai?

—No. Ni fotografies, ni agendes. Ni tan sols el DNI. No tenies ordinador, tampoc.

—I mòbil?

—La policia va trobar tres mòbils dins del vehicle accidentat. La veritat és que, gràcies als aparells, van poder identificar els teus companys.

Em vaig quedar parat. Per què no me n'havien dit res?

—Qui eren? —vaig voler saber.

—D'això en parlaràs demà amb la policia.

—Demà?

—Sí. Han estat esperant pacientment per interrogar-te. Tot i que els hem dit que estàs en un estat de xoc que et produeix amnèsia, no hem pogut retenir-los més. El teu estat físic els permet sotmetre't a un interrogatori, encara que no hakis recuperat la memòria.

—Per què em vol interrogar, la policia?

—No t'ho puc dir. Demà parlaràs amb ells. No t'amoïnis: serà poca estona.

El doctor Moreno em va presentar l'advocat d'ofici que em van assignar abans que arribessin els policies.

Era un home d'aspecte gris, amb una americana tirant a vella, ulleres de pasta, un bigotet fi sobre el llavi i duia una cartera de pell.

Em va dir que contestés les preguntes que em farien els policies. Que si alguna pregunta em semblava difícil de contestar, o si em semblava improcedent, o si dubtava en la

resposta, que no contestés; que després en podríem parlar en privat, sense testimonis.

—El problema és que no recordo res. No sé si podré contestar cap pregunta —vaig reconèixer.

L'home va dir que no m'amoïnés. De seguida van arribar els policies. Eren dos païos joves, d'uns trenta i pocs anys. Van estar molt correctes amb mi, i abans de fer-me les preguntes que duïen preparades, es van interessar pel meu estat de salut. Van deixar clar de bon principi que ells no eren qui per dubtar de la meva amnèsia; em van dir que els neuròlegs de l'hospital els havien informat de la meva situació clínica. «Una altra cosa», va dir un d'ells, «és que vostè provi d'enganyar-los fingint una pèrdua de memòria que potser no és tan devastadora com sembla.» Jo no vaig saber què dir.

Les seves preguntes no van obtenir cap resposta. Jo no sabia de què em parlaven, i ells m'ho van haver d'explicar. El tema del cotxe accidentat ple de droga que m'havia revelat l'Unai fou el primer a aparèixer.

—El xofer és deia Adán Rodríguez. El seu nom, Adán, apareixia al directori de dos dels mòbils que van trobar dins del vehicle. El tercer mòbil era el seu personal. L'ha identificat el seu pare, que s'ha desplaçat des d'Alacant per reconèixer el cadàver. No tenien gaire contacte. El número de telèfon fix de casa els seus pares el vam trobar al directori del seu mòbil. No li sona, el nom d'Adán?

—No.

—Aquí té una foto seva. —El policia em va allargar una

còpia en paper d'una fotografia en la qual es veia l'anomenat Adán en companyia d'una dona de mitjana edat, tots dos asseguts a taula davant d'una paella—. La dona és la seva tia materna.

El jove de la foto era corpulent. Duia una camisa de màniga curta desbotonada. Passava un braç al voltant del coll de la dona. Tots dos duïen un cigarret a la mà dreta.

—L'Adán Rodríguez té un historial delictiu remarcable. Va passar una temporada a la presó acusat de tràfic d'estupefaents. En va sortir fa cosa d'un any. El cotxe accidentat era seu.

—No em sona gens la seva cara —vaig dir, sense deixar de mirar la fotografia—. No recordo haver estat mai a Alacant.

—En cap dels tres mòbils hi figura el seu nom al directori. No hi havia cap «Enric». En cap dels tres.

—No puc recordar què hi feia jo dins d'aquell cotxe. No recordo qui eren els passatgers ni recordo tampoc on anàvem.

—Al copilot —va continuar l'altre policia— li deien Nando. Estava complint condemna a Can Brians. Sap què és, Can Brians?

—Una presó?

—Exactament. En Nando havia aconseguit el règim obert i només anava a dormir-hi. Si l'haguessin enxampat en aquell cotxe abans de morir, ben segur que les autoritats penitenciàries li haurien negat el règim de què gaudia...

—Quina mena de droga hi havia dins del cotxe? —el vaig interrompre.

—No era per a consum personal. La partida que duien era per vendre. Sospitem que anaven a tancar un negoci.

—Jo no em drogava —els vaig assegurar.

—Ho sabem. Hem vist els informes toxicològics. Vostè no és un consumidor.

—No entenc què hi feia en el cotxe amb aquells homes i la droga...

—Vam inspeccionar l'habitació que vostè tenia rellogada a Barcelona. Sabem que ha parlat amb el jove amb qui compartia el pis, el contracte de lloguer del qual anava a nom seu. Aquest jove, Unai Abaigar, ha col·laborat en tot moment amb nosaltres. Pel que sembla, ell i vostè no van tenir temps d'intimar gaire.

—Què hi van trobar, a la meua habitació?

—Una maleta buida. A l'armari hi havia unes quantes peces de roba i sabates. Tenia una novel·la de detectius damunt la tauleta de nit. Poca cosa més.

—No vam trobar ni DNI, ni cartera, ni agendes, ni llibretes de telèfons... Res. Tampoc cap mòbil. Ni a la seva habitació ni al cotxe. Li sona haver-ne tingut?

—Tothom té mòbil.

—És el que pensem nosaltres. Però el seu no hi ha manera de trobar-lo. Vam obtenir un permís judicial per regirar el pis complet, inclosos els espais privats del seu company. El mòbil no va aparèixer.

—A la fàbrica ens han parlat de vostè com un jove poc parlador, taciturn, introvertit. Feia poc que hi treballava, i no havia fet amistat amb cap dels seus companys. La majoria

diu que vivia en un món a part i que no es feia amb ningú. El gerent ens ha confirmat que vostè va llegir en una web l'oferta de treball. Que es va presentar a l'entrevista i que el van agafar. Va mostrar la fotocòpia del seu DNI. L'original, però, no l'hem trobat. Al contracte que va signar, hi consta l'adreça del pis de l'Unai Abaigar. Però ens temem que es tractava d'un DNI fals, ja que no figura en cap registre de la policia nacional. No li van demanar currículum ni experiència, cosa que ens sembla significativa. Per què? Perquè darrerament els caps de personal s'estimen més agafar gent del país en comptes d'immigrants. Diuen que porten menys problemes.

—Què hi feia jo, a la fàbrica?

—Supervisava l'empaquetat de brics de suc en una cadena de muntatge.

Se m'aclucaven les parpelles. Un dels policies va sortir un moment de l'habitació i va tornar acompanyat de la infermera Sílvia.

—L'hauran de deixar dormir —va dir ella.

No recordo haver vist sortir ni els polis ni l'advocat d'ofici.

Els policies van tornar dos dies després. Eren els mateixos païos. També hi havia l'advocat, que no obria boca.

—Deixant de banda les intervencions quirúrgiques al seu rostre, que són totalment estranyes en una persona tan jove i que en aparença gaudeix de bona salut, hem descobert en

l'informe mèdic un altre petit detall que ens inquieta. Miri's el braç.

Abans que arribessin els inspectors, la Montse havia accionat el sistema mecànic del llit que permetia alçar la part superior. Sense arribar a la posició d'assegut, el meu tronc estava suficientment incorporat com per veure'm tot el cos sencer. Al braç que m'indicava el policia, l'esquerre, just al damunt de la sonda del sèrum, hi duia un esparadrap al voltant d'una gasa.

—Aquesta ferida, una mica més a dalt del canell, no la va provocar cap part del vehicle. Cap vidre, cap objecte. Aquesta ferida és anterior a les altres, i ben segur que la duia, més o menys protegida, això no s'ha pogut saber, quan va pujar al cotxe aquell dia.

No podia apartar els ulls de l'esparadrap.

—Se la va fer, segons els metges, amb una eina punxant. Amb un ganivet, una navalla, un cúter.

—Em vaig voler tallar les venes? És això, el que insinuen?

—No ho sabem.

—Jo no recordo res...

—Ha de reconèixer que el seu cas és ben curiós. Tan... inaudit. Vull dir que, quan recuperi la memòria, per tot el que anem trobant, potser tindrà ganes de tornar-la a perdre de seguida.

—No tinc la més mínima consciència de ser una persona... desgraciada.

—No tenia amics, no tenia possessions, no tenia diners. A la seva habitació hi vam trobar seixanta euros. Al cotxe

no duia cartera, però hi havia un bitllet de vint a la butxaca posterior dels texans. No hem trobat comptes oberts en cap entitat bancària. Cap llibreta d'estalvis a casa seva. El primer mes que va cobrar a la feina el va voler cobrar en efectiu. El gerent de l'empresa ens va dir que, tot i no ser gens habitual avui dia, el van pagar trinco-trinco, en metàl·lic. Vostè es va posar el feix de bitllets a la butxaca.

—S'ha fet tres operacions a la cara. Presumptament, vostè és un suïcida en potència. —El policia va arrufar el nas—. No em negarà que, per a un jove de vint anys, tot plegat és, com ho podríem dir... alarment, no li sembla? Ens preguntem quina mena de vida portava. I què hi feia a la ciutat a part de treballar vuit hores al dia. L'Unai Abaigar ha dit que mai va sortir de nit, que mai ningú no el va venir a buscar. Que quan ell arribava tard algun cap de setmana, vostè sempre estava tancat a l'habitació.

—No és gens encoratjador —vaig reconèixer.

—El psiquiatre que l'atén ens ha dit que va somiar amb uns pares i una germana. Però no sabem on buscar-los. I ningú ha presentat cap denúncia per desaparició. Enlloc de l'estat, vull dir.

—Sembla que ningú no em troba a faltar.

—Això mateix.

La conversa amb aquells homes, per primer cop des que em vaig despertar, em va trasbalsar molt. L'advocat tampoc no em podia ajudar gens ni mica. El paio s'esforçava a parlar-me de les lleis, dels meus drets i els meus deures. Però de moment no hi havia càrrecs contra mi, ni denún-

cies en ferm que em declaraessin culpable de res perquè ni jo ni ningú podia esbrinar què hi feia jo dins d'aquell cotxe accidentat. No podia contestar les seves preguntes perquè no recordava absolutament res de la meua vida. L'home, però, no es desesperava. I insistia a recomanar-me paciència i seguir les indicacions del psicòleg.

Aquest, el doctor Moreno, em va visitar l'endemà, alertat per les infermeres. La Sílvia i la Montse el van advertir que havia perdut la gana i que semblava haver entrat en un estat de depressió.

—Maleïts policies —es va lamentar, negant amb el cap—. Només ens falta que et treguin les ganes de tirar endavant. No pensis en res de tot això. És el que et dic sempre: cal que estiguis bé; que valoris les coses positives, que t'esforcis a pensar en sensacions agradables. Tu ara tens un present. El futur encara ha de venir i el passat està sota una pedra. Valora només el present, Enric. El present, tot i les ferides, la immobilitat i la pèrdua de memòria, és el que t'ha d'ajudar a sortir d'aquí.

—M'agradaria tornar a parlar amb aquell noi, l'Unai. Ho puc sol·licitar?

El doctor Moreno va dir que ho intentaria.

Només d'entrar, vaig endevinar que algú, possiblement el doctor Moreno, havia donat indicacions a l'Unai perquè em tractés bé i em donés ànims. Descobrir-ho, va ser un cop fort que vaig provar de superar de mica en mica.